

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **J. L.,** zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 3. 2018, č. j. 30 A 175/2016 - 74,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Trutnov (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 8. 2016, č. j. 90901/2016, sp. zn. 2015/20216/SPR-SR/GUK, byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“). Žalobce se měl dopustit uvedeného správního deliktu tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dne 8. 8. 2015, v 16:57:51 hod., v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Trutnov, na silnici I. třídy č. 14, v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikace vedoucí do obce Mladé Buky, okr. Trutnov, překročil řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost se nepodařilo zjistit, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy 50 km/h o 18 km/h; silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012 (dále též

„měřící zařízení“), mu byla naměřena rychlost jízdy 68 km/h (po odečtení možné odchylky měřícího zařízení). Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

[2] Proti tomuto prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, které zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 10. 2016, č. j. KUKHK-34828/DS/2016/Er, a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Shora označeným rozsudkem krajský soud žalobu zamítl. Podle krajského soudu jsou rozhodnutí správních orgánů přezkoumatelná a správná. Bylo prokázáno, že žalobce spáchal předmětný správní delikt (§ 125f odst. 1 zákona o silničním provozu), a to tím, že jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Vozidlo v měřeném úseku překročilo maximálně dovolenou rychlost, tj. rychlost 50 km/h. Podle krajského soudu ze správního spisu vyplývá i to, že měření bylo provedeno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu (dále též „automatizovaný technický prostředek“). Ostatně to soud ověřil i na základě provedeného dokazování v rámci ústního jednání.

III.

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, ve které poukazoval na důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podle stěžovatele jsou závěry správních orgánů nepřezkoumatelné, což vyvolává i vadnost rozsudku krajského soudu. Dále brojil proti nedostatečně zjištěnému skutečnému stavu věci. Podle stěžovatele nebylo jednoznačně prokázáno, že v daném úseku byla rychlost omezena pouze na 50 km/h. Správní orgán I. stupně pochybil i tím, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl, že stěžovatel je uznán vinným z překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 18 km/h „*v místě křižovatky*“. Ze správního spisu pak nevyplývá, že by předmětné měřící zařízení bylo automatizovaným technickým prostředkem ve smyslu § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. Krajský soud pak nebyl oprávněn v tomto směru dále doplňovat dokazování. Navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil se závěry rozsudku krajského soudu.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost.

[9] Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu posuzující orgán vyšel a jak o něm uvážil. Povinností soudu je řádně se vypořádat se žalobní argumentací (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45 atp.). Rovněž i Ústavní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění soudního rozhodnutí je jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování. Jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud řádně vypořádal (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, dostupné na http://nalus.usoud.cz). Výše uvedené požadavky dopadají i na rozhodnutí správních orgánů. I jejich povinností je řádně vypořádat námitky účastníků řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25 atp.).

[10] Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: *„Není*

porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná." (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[11] Kasační soud posoudil správní rozhodnutí optikou výše uvedených judikaturních závěrů a dospěl k závěru, že se jedná o přezkoumatelná rozhodnutí. Bylo by sice možné si představit ještě podrobnější odůvodnění, avšak nosné úvahy ze správních rozhodnutí dovodit lze a nejedná se tedy o nepřezkoumatelnost v intenzitě předpokládané výše citovanou judikaturou. Správní orgány (a následně i soud) se zabývaly jádrem dané věci, tj. otázkou, zda stěžovatel spáchal předmětný správní delikt, přičemž vypořádaly všechny nosné námitky. Argumentace obsažená ve správních rozhodnutích tvoří koherentní celek, ze kterého je zcela zřejmé, jaké úvahy a důvody správní orgány vedly k jimi učiněným závěrům. To stejné platí i pro argumentaci krajského soudu (rozsudek krajského soudu má 19 stran, na kterých krajský soud řádně vypořádal uplatněnou žalobní argumentaci).

[12] Stran dalších kasačních námitek považuje Nejvyšší správní soud za nutné nejprve shrnout obsah § 125f zákona o silničním provozu.

[13] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

[14] Podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

[15] Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

[16] Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 110/2015 - 46, smyslem uzákonění správního deliktu provozovatele vozidla bylo postihnout taková deliktní jednání, u nichž bylo z povahy věci obtížné až nemožné bez spolupráce provozovatele vozidla identifikovat konkrétního pachatele přestupku. V těchto případech totiž správní orgány často zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily,

protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby.

[17] Nejvyšší správní soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., rovněž v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21: „*Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.*“

[18] Proporcionalita přijatého řešení je zajištěna v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje až subsidiárně, pokud nelze jako viníka přestupku určit konkrétní fyzickou osobu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45). V této souvislosti lze zmínit i nedávný nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, kterým byl zamítnut návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, resp. návrh na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona.

[19] Ze shora uvedeného vyplývá, že pokud nebude jednoznačně zjištěn řidič vozidla v době spáchání přestupku, může správní orgán zahájit řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu. Provozovatel vozidla může zabránit zahájení tohoto řízení, pokud správnímu orgánu na výzvu podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu sdělí údaje o totožnosti řidiče v době spáchání přestupku. Tuto možnost však nelze redukovat na pouhou formalitu, případně na způsob, jak řízení bez jakékoli sankce neúměrně protahovat uváděním nepravdivých či neaktuálních údajů (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 126/2017 - 35).

[20] Stěžovatel v kasační stížnosti zaměřil svou obranu primárně na to, že nebyl dostatečně zjištěn skutečný stav věci stran překročení maximálně dovolené rychlosti v daném úseku měření. Podle stěžovatele nebylo jednoznačně prokázáno, že maximálně dovolená rychlost byla pouze 50 km/h. Podle stěžovatele bylo možno jet v daném úseku rychlostí vyšší. Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil.

[21] Povinností správních orgánů je zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (viz § 3 správního řádu a k němu se vztahující judikaturu, např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68). V nyní posuzované věci správní orgány dostály tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplývá přesvědčivý závěr o tom, že stěžovatel spáchal správní delikt ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a to tím, že jako provozovatel motorového vozidla (registrační značky X) nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, konkrétně povinnost dodržovat nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravními značkami.

[22] Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že by správní spis neposkytoval oporu pro závěr, že v daném úseku byla možno jet maximální rychlostí 50 km/h, ale rychlostí vyšší. Ze správního spisu (mj. z fotodokumentace z měřícího zařízení, z úředního záznamu, vyjádření Policie ČR ze dne 29. 1. 2014 atp.) vyplývá, že v daném úseku byla dovolena maximální rychlost 50 km/h. Ostatně z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že je mu situace ohledně osazení daného silničního úseku jednotlivými dopravními značkami velmi dobře známa z jeho úřední činnosti, přičemž neměl od silničního úřadu žádnou informaci o tom, že v předmětné době došlo ke změně ve stabilním osazení tohoto úseku dopravními značkami, např. umístěním přenosné dopravní značky, jak bez jakékoliv opory tvrdil stěžovatel. Stěžovatel nepředložil žádný relevantní podklad, který by potvrzoval správnost tvrzení stěžovatele o tom, že v daném úseku bylo možno jet rychlostí vyšší než 50 km/h, resp. který by měl potenciál zpochybnit závěry správních orgánů. Stěžovatel dále namítal, že správní orgán jej uznal vinným z jednání vymezeného jako překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 18 km/h „*v místě křižovatky*“. Jak správně uvedl krajský soud, stěžovatel (žalobce) pomíjí, že „*v daném případě šlo o úsekové měření rychlosti, při kterém není měřena okamžitá rychlost jedoucího vozidla v jednom místě, ale jeho průměrná rychlost v určitém úseku. Tato skutečnost je z výroku prvoinstančního správního orgánu zcela patrná. Ten sice možná poněkud nevhodně použil výraz, že k překročení rychlosti došlo „v místě křižovatky“, ovšem z výrokové části rozhodnutí jako celku je nepochybné, že překročení rychlosti bylo zjištěno pomocí rychloměru pro úsekové měření rychlosti, tedy potažmo že k překročení rychlosti muselo dojít v úseku vymezeném pro toto měření. Není tedy vůbec relevantní, jakou rychlost mělo vozidlo žalobce v hranicích křižovatky vymezených v § 2 písm. a) silničního zákona. Relevanci nemá ani fakt, že rychlostní omezení je ukončeno nejbližší křižovatkou. Za prvé, neobstojí v souvislosti s tím námitka žalobce, že v tom případě v místě křižovatky rychlostní limit neplatil. Naopak, ten by přestal platit až s koncem hranice křižovatky. Podstatné je však to, že žalobce své tvrzení, že za hranicí předmětné křižovatky není dopravní značka č. B 20a umístěna, nikterak neprokazuje, jedná se o ničím nepodložené tvrzení. V kontextu průběhu celého správního řízení a chování žalobce v něm, navíc vše nasvědčuje tomu, že se jedná o tvrzení účelové a obstrukční. Žalobce je totiž v celém správním řízení vůbec nevznesl.*“ S uvedenými jakož i dalšími závěry krajského soudu stran překročení maximálně dovolené rychlosti se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a jako takové je přebírá.

[23] Poukaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47, neshledává soud případným. V uvedeném rozsudku shledal Nejvyšší správní soud dokazování stran viny účastníka řízení za zcela nedostatečné („*Důkazem zde bylo v podstatě toliko oznámení o přestupku vyhotovené příslušnými policisty.*“ – viz bod 16 uvedeného rozsudku). V nyní projednávané věci se správní orgán neopíral pouze o oznámení o spáchání přestupku, ale i o další podklady, mj. o fotodokumentaci z provedeného měření.

[24] Správní spis poskytuje i oporu pro závěr, že rychlost byla měřena „automatizovaným technickým prostředkem“. To, že bude měření prováděno takovým zařízením, vyplývá mj. z veřejnoprávní smlouvy ze dne 28. 6. 2013 uzavřené mezi městem Trutnov a městysem Mladé Buky. Správnost uvedeného závěru nadto ověřil krajský soud při nařízeném ústním jednání (dne 13. 3. 2018). Zde jako důkaz provedl mj. Návod

k předmětnému měřícímu zařízení (SYDO Traffic Velocity), resp. Certifikát o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12, ze kterého vyplývá, že „*silniční úsekový rychloměr s dlouhým měřícím úsekem*“, je určen „*k automatickému měření průměrné rychlosti a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel.*“ Podpůrně se krajský soud opřel i o Stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OST/4, které se obsáhle zabývá výkladem pojmu automatizovaný technický prostředek.

[25] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud neměl uvedené listiny provést jako důkaz na jednání a měl bez dalšího zrušit rozhodnutí správních orgánů. Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 2. 4. 2014, č. j. 6 Ads 85/2013 - 33, ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 89, ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99 atp.) ustanovení § 77 odst. 1 s. ř. s. opravňuje správní soud provádět samostatně důkazy při jednání. Dle § 77 odst. 2 s. ř. s. správní soud není vázán skutkovým zjištěním správního orgánu; může zopakovat nebo i doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak (princip tzv. „plné jurisdikce“). Tento požadavek lze vyjádřit tak, že soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co nalezl správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem. Přitom podle § 125 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s., mohou v řízení před soudem za důkaz sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit stav věci.

[26] Z uvedených důvodů tedy nelze se stěžovatelem souhlasit v tvrzení, že soud nebyl oprávněn doplnit dokazování, resp. že jedinou jeho možností byl postup podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. K aplikaci uvedeného ustanovení může krajský soud přistoupit pouze tehdy, pokud je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné. Rozhodnutí správních orgánů však takovou vadou netrpí, viz výše.

[27] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích správních orgánů a krajského soudu ani žádné další vady, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Jejich závěry mají plnou oporu v právní úpravě a správním spisu. Zdejší soud se s jejich hodnocením ztotožnil a plně jej přebírá. Z tohoto důvodu nemohl Nejvyšší správní soud shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejich argumentací.

[28] S poukazem na všechny shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady mimo rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. července 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu